

at vi nærede Ønsker om, at noget skulde skjules, sagt, at det kunde ikke lade sig gøre at udelukke Offentligheden, medmindre man sikrede Offentligheden Viden om, hvad der foregik for de lukkede Døre, og derfor havde jeg foreslaaet, at Forhandlingerne skulde stenograferes og senere offentliggøres. Jeg har saaledes givet Offentligheden en nøjagtig, rigtig Besked om, hvad der i saa Henseende er fremført, og det er udelukkende fremført som Følge af en af de Insinuationer, som alt for mange af den højtærede Justitsministers Parti, uden i Grunden at vide, hvad det er for for dem selv farlige Forhold, de rører ved, udslynger.

Dernæst har den højtærede Justitsminister givet mig et Svar paa et Spørgsmaal, som jeg stillede til ham den 19. eller 20. September flere Gange uden at faa noget Svar, skønt den højtærede Justitsminister sad dernede, hver Gang jeg spurgte. Han har valgt at besvare det den 7. November, idet han da oplyste, at han var blevet bekendt med Landmandsbankens virkelige Forhold den 13. September om Eftermiddagen. Hvorfor kunde nu den højtærede Justitsminister ikke give mig Svar den Gang, da jeg spurgte ham om dette Forhold, nemlig den Gang, vi behandlede Landmandsbankens Rekonstruktion? Ja, det var formodentlig, fordi den højtærede Minister maatte vide, at naar han havde givet Svar paa, naar han var blevet bekendt med dette Forhold, vilde der blive stillet endnu et Spørgsmaal til ham; thi naar den højtærede Justitsminister først den 13. September om Eftermiddagen har faaet at vide, hvorledes Sammenhængen med Rekonstruktionen af 9. Juli var, saa maa en af to Ting være Tilfældet: enten maa den højtærede Justitsminister, da han vendte hjem fra sin Rejse den 10. eller 11. Juli og fandt Landmandsbanken rekonstrueret, have undladt, hvad der var hans simple Embedspligt, at skaffe sig Oplysning om denne Rekonstruktions Sammenhæng, eller ogsaa maa han have spurgt, og naar han da først den 13. September har faaet Sammenhængen at vide, maa han i Juli have faaet forkert Besked. En af disse to Ting er absolut nødvendig. Derfor retter jeg nu til den højtærede Justitsminister det Spørgsmaal: Da den højtærede Minister vendte tilbage i Juli Maaned, har han da opfyldt sin Embedspligt og søgt at skaffe sig Oplysning om Landmandsbankens Rekonstruktion, hvad der virkelig laa bag ved den, eller har han det ikke? Og hvis han har gjort det, har

han da faaet forkert Besked? — hvilket han maa have faaet, siden han først den 13. September har faaet den rigtige. Jeg beder den højtærede Justitsminister svare derpaa, naar han faar Ordet, og ikke vente dermed til i Januar.

Jeg har saa til sidst nogle politiske Bemærkninger at fremsætte om hele den Stilling, hvori vi for Øjeblikket befinder os. Den højtærede Landbrugsministers Tale forleden var en Besvarelse af det ærede Medlem Hr. Drachmanns Tale, og ingen kunde vente andet end, at Landbrugsministeren maatte besvare denne Tale, hvis Indhold var dette, at Landbrugseksporten havde haft ringe Vilkaar under vor nuværende Handelspolitik. Det ærede Medlem Hr. Drachmann havde fremsat denne Anskuelse saaledes, at han positivt har sagt, at han kun har talt i Landbrugets Interesse, og ligesom den højtærede Landbrugsminister er jeg ogsaa ganske paa det rene med, at det ærede Medlem Hr. Drachmann har talt af Interesse for Landbrugseksporten, men ingen kan være i Tvivl om, at det ærede Medlem Hr. Drachmann tillige har tænkt paa Industriens Forhold under en saadan aktiv Handelspolitik og de Fordele, den kunde have faaet derved; det vilde jo være ganske urimeligt, om han ikke gjorde det. Men det var altsaa ganske naturligt, at Landbrugsministeren besvarede den Skildring, det ærede Medlem Hr. Drachmann gav den Dag, for at vi her i Tinget, som med stor Opmærksomhed havde hørt det ærede Medlem Hr. Drachmanns Tale, kunde faa at vide, hvad Landbrugsministeren mente om Eksportmulighederne, hvad der var sket vedrørende Eksporten i denne Tid. Hvad der kunde undre noget, hvis man overhovedet ikke var ophørt at undre sig over, hvad der fremkommer fra Ministerbænken, var den Maade, hvorpaa Ministeren ligesom slog det ærede Medlem Hr. Drachmann i Hovedet med hvert eneste af sine Ord, skønt jeg tror, alle maa erkende, at det ærede Medlem Hr. Drachmanns Tale havde en udpræget rolig, saglig og i ingen Henseender udæskende Karakter. Altsaa, det var dette, der maatte forbavse, og som ligesom gav Indtryk af, at denne Tale ikke blot var en saglig Besvarelse af, hvad det ærede Medlem Hr. Drachmann sagde, men var et politisk Indlæg, som havde til Hensigt at indprente visse Ting med de korporlige Argumenters Styrke paa det ærede Medlem Hr. Drachmanns Hoved. Hvad var det nu, den højtærede Landbrugsminister svarede, naar vi ser bort fra det, som